

## EL TEMPS

# Quina majoria d'edat

**A**quest número d'EL TEMPS que tenen a les mans és sobretot el número de l'Onze de Setembre. Des que fa vint anys els catalans van commemorar la Diada de manera multitudinària per primera vegada a la història, la festa nacional s'ha convertit en una data indispensable per vincular actes i commemoracions de tota mena al batec col·lectiu del país.

La revista que tenen a les mans recull una petita mostra d'això, perquè per exemple, a part dels actes polítics, durant tota la setmana hi ha festivals culturals a tot arreu, com a Tàrraga o a Sant Boi de Llobregat, dels quals trobaran informació a les pàgines de Cultura. També, el mateix dijous dia 11, s'inaugura finalment a Barcelona el controvertit Teatre Nacional de Catalunya i a Lleida surt per primera vegada en català el diari *Segre*.

Són senyals inequívocs de normalitat i de majoria d'edat del país, però al mateix temps posen en evidència que la normalitat política i la normalitat lingüística encara són lluny d'haver-se aconseguit. Dues coses que, ara i aquí, no es poden deslligar, i qui sap si mai ho podran fer.

Els vint anys d'aquell Onze de Setembre "del milió" són una bona excusa per preguntar-se si la majoria d'edat ha de ser això. Una situació en què no s'ha resolt encara i sembla lluny de resoldre's el finançament de l'administració autonòmica, encara que els ciutadans d'aquest país paguen els seus impostos com els de qualsevol altre país europeu. Ni s'ha consumat mai tampoc cap relació adulta entre els governs de Barcelona, València i Palma.

Una situació en què, tot i l'exemple mundial de convivència i respecte de la societat catalana, encara sembla que s'haja de demanar perdó a segons qui per tenir un idioma diferent dels altres. Vint anys des de les primeres eleccions democràtiques després del franquisme, des de la manifestació del milió de persones, no han estat suficients.

Potser per això en aquests moments les forces polítiques catalanes debaten cadascuna a la seua manera, més organitzada o més improvisada, més de portes endins o més de portes a fora, quin ha de ser el model futur de relacions de Catalunya amb Espanya.

Un debat que s'ha de fer perquè, amb majoria d'edat o sense, som a les portes d'una nova etapa històrica, el segle XXI, que portarà molts canvis a favor de la lògica i la racionalitat, tant si vols com si no vols. En el futur marc polític i econòmic de la Unió Europea, els estats centrals perdran poder i competències a favor de Brussel·les, i també en perdran a favor de les regions i nacions sense estat. Al marge de si això agrada o no als partits centralistes.

*"Els vint anys d'aquell Onze de Setembre 'del milió' són una bona excusa per preguntar-se si la majoria d'edat ha de ser això."*

*"La normalitat política i la normalitat lingüística encara són lluny."*

Per si encara hi ha algú que no s'hi haja fixat, l'actual model de finançament autonòmic espanyol, posem per cas, *caduca* l'any 2001, i la unió econòmica i monetària comença el 2002. Sabem quan comença el futur. Un futur en què no hi haurà cap raó per deixar d'exercir la majoria d'edat que ara commemorem amb motiu dels vint anys de la Diada del milió. Majoria d'edat política? Majoria d'edat lingüística? No hi ha una sense l'altra, atès l'im-

portant paper polític que la qüestió de la llengua ha tingut sempre en aquest país.

I l'última reflexió, per avui: sembla evident que, perquè el català pugui ser normal d'una vegada, sense les pretensions inabastables de les grans llengües mundials, però normal i corrent, no es pot anar per lliure. És que algú ha pensat realment que es pot fer la normalització lingüística anant cadascú a la seua? Anant Catalunya a la seua, i el País Valencià a la seua, i tothom a la seua?

Es que algú a Catalunya creu que es pot negociar i reclamar a Madrid més poders i més autogovern i deixar la llengua per a un altre dia? Com si al País Valencià no passara res, ni hi haguera cap agressió contra la llengua? Això sí que no seria ni normal ni de majors d'edat. ■